

Indenrigsministeren (Singer Slev):

Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgrebs (Hørup), som aabnede Forhandlingen i Dag, antydede, at han egentlig havde ønsket, at den første Forhandling angaaende dette Lovforslag skulde være foregaaet i dette Thing. Jeg skal tillade mig at gjentage, hvad jeg har sagt andet Steds, at det kunde jeg i og for sig ikke have det Mindste imod, tværtimod, det var alene Hensigtsmæssighedshensyn, der gjorde, at det blev fremsat i det andet Thing, hvor en beslægtet Sag stod paa Dagsordenen, og hvor det derfor uden at gribe dybere ind i Forretningsgangen lykkedes at faae det til Forhandling strax; ellers vilde jeg ikke have haft Noget imod at lade det komme til Forhandling her først. Jeg havde haabet, at Forhandlingen kunde være foregaaet endnu hurtigere, end Tilfældet har været. Smidlertid er det jo kun faa Dage, siden Rigsdagen er traadt sammen, og jeg synes, at man maa være tilfreds med nu at kunne gaa til denne Forhandling. Det ærede Medlem sagde, at det havde været mest korrekt, om man havde udstedt en foreløbig Lov. Det ærede Medlem kan have ganske Ret deri. Jeg har ingenlunde savnet Syn for den Ting. Maa jeg gøre opmærksom paa, at i det Dieblit, da jeg fornuftigvis skulde tage Bestemmelse — det var i samme Dieblit, Ordet kom til os, altsaa udbrod i Kjøbenhavn — vidste jeg kun, at det var der, men jeg vidste ikke, hvilket Omfang det vilde faae, og det forekom mig, at det baade overfor Indlandet og Udlandet dog var et mindre Skridt, et mindre sensationsvækkende Skridt at prøve, om Administrationen ikke kunde gaa igennem uden at støtte sig til en saadan foreløbig Lov. Jeg erkjender iøvrigt fuldkommen, at jeg ved en saadan foreløbig Lov vilde have stoffet mig et sikkert Grundlag at staa paa, idet jeg da kunde have sagt: „skal“, hvor jeg nu har maattet sige til Vedkommende: Jeg forudsætter Samtykke til at staa ned, og jeg kunde have givet mere legale Regler, om jeg saa vilde, for Udredelsen af Erstatningen. Jeg tror alligevel, at det var ganske forstandigt, at jeg blev staaende ved det, jeg blev staaende ved. Jeg har sagt andet Steds og skal gjentage det her, at for saa vidt der var blevet nægtet Samtykke noget Sted, var Forholdet blevet et andet. Det er iøvrigt ikke, som det ærede Medlem vendte det lidt om, at man maa spørge om Tilladelse, i alt Fald behøver man ikke at give det den Form, men man skal have Samtykke til Redslagningen, imod at man tilfiger Erstatning. Jeg antog, at man kunde komme

igennem paa den Maade, og man kom igennem, saalænge der var Udfigt til, at der, hvis det blev nægtet, vilde blive udstedt en foreløbig Lov. Først den Dag, Rigsdagen traadte sammen igen, blev Samtykke nægtet, thi da svævede den Udfigt ikke længere over Hovedet. Jeg kan nu ikke se, at Ansvarer bliver væsentligt forskjelligt for mig, om jeg brugte administrativ Bemyndigelse, saa vidt jeg troede det nødvendigt, eller jeg var gaaet til foreløbig Lov, og jeg tør hævde, at det ikke var paatrængende nødvendigt at udstede en foreløbig Lov før den Dag, da Rigsdagen traadte sammen igen; jeg har kunnet komme igennem ad administrativ Vej indtil den Dag. Jeg skal gjerne sige, at jeg har ikke været personlig stærkt stemt for at faste dette Spørgsmaal, det provisoriske, ind i Svinepolitiken, men havde det været paatrængende nødvendigt, havde jeg ganske sikkert gjort det. Jeg erkjender altsaa, at jeg ikke havde Hjemmel til at staa ned og heller ikke til at give Erstatning, men det er sket administrativt i Henshold til Lovgivningens Analogi. Derimod er det ikke ganske rigtigt, naar det ærede Medlem siger, at Loven af 1857 ikke handler om Svin. Jeg bekræftede det i samme Dieblit, men maatte strax gjøre en Reservation. Der er nemlig kun en enkelt Bestemmelse der, som handler om Svin; den er ikke meget betydningsfuld, men iøvrigt har den sin Betydning. Det er Bestemmelsen i § 2, naar det hedder: „De Sygdomme hos Husdyr, som skulle være undergivne det Offentliges særlige Forsorg, ere: Miltbrand hos alle Husdyr“, det omfatter jo ogsaa Svin. Da jeg havde denne Bestemmelse at støtte mig til, og der, som det ærede Medlem vil erindre, staar i samme Paragraf: „Sulde nogen anden smitsom Sygdom blandt Husdyrene antage en lignende ondartet Karakter, er Indenrigsministeren bemyndiget til ved en offentlig Rundgjørelse at udvide denne Lovs Bestemmelser til samme“, havde jeg altsaa Bemyndigelse til at udvide denne Lovs Bestemmelse paa den Maade, at jeg kunde erklære Svinedifteritis, da den var konstateret, for at være en smitsom Sygdom af den Betydning. Derved bleve vi hjulps til to Ting: til at kunne anorde offentligt Tilsyn eller rettere et Veterinærpoliti, som kunde anordne offentligt Tilsyn, og til at kunne afspærre vedkommende angrebne Distrikter her om Kjøbenhavn. Med Hensyn til Forbudet mod Sverig vil det ærede Medlem se, at jeg ikke havde Andet at støtte mig til end den nævnte Bestemmelse i § 2 om Miltbrand. Jeg indrømmer ogsaa, at dette Forbud er noget vagt redigeret.